

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: společnost **Sitel, spol. s r.o.**, se sídlem Baarova 957/15, Praha 4, zastoupeného Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2002, č. j. RR 179/2002 Ti, o zřízení věcného břemene, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2006, č. j. 30 Ca 49/2006 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatel **je povinen** uhradit společnosti **Sitel, spol. s r.o.**, se sídlem Baarova 957/15, Praha 4, náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Okresního úřadu Prostějov, jehož právním nástupcem je Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „stěžovatel“), ze dne 17. 5. 2002, č. j. RR 179/2002 Ti, bylo zamítnuto odvolání společnosti **Sitel, spol. s r.o.** (dále též „účastník řízení“), proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu v Prostějově (dále též „stavební úřad“) ze dne 25. 3. 2002, č. j. SÚ 595/02-Tom, kterým byl zamítnut návrh účastníka řízení na zřízení věcného břemene dle ust. § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o telekomunikacích“), k nemovitostem v rozhodnutí blíže specifikovaným a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Stěžovatel vycházel při svém rozhodování z názoru, že v případě, že zřízení věcného břemene je požadováno pro stavbu již provedenou, byl stavební úřad oprávněn návrh účastníka řízení na zřízení věcného břemene zamítnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení žalobu, o které rozhodl krajský soud tak, že žalobu usnesením ze dne 13. 2. 2003, č.j. 30 Ca 238/2002-23, odmítl dle ust. § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci. Kasační stížnost účastníka řízení proti tomuto rozhodnutí krajského soudu byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 19. 6. 2003, č. j. 7 As 8/2003 - 41, neboť usnesení, které bylo předmětem kasační stížnosti, nebylo pro vady doručení pravomocné. Poté, co byla tato překážka odstraněna, podal účastník řízení novou kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2004, č. j. 7 As 1/2004 - 62. Toto rozhodnutí však bylo současně s uvedeným rozhodnutím Krajského soudu v Brně zrušeno usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 17. 1. 2006, č. j. Konf 129/2005 - 7, jímž tento senát vyslovil, že pro řízení o žalobě podané proti shora uvedenému rozhodnutí stěžovatele je příslušným soud v rámci správního soudnictví. Z tohoto důvodu o věci znovu rozhodoval Krajský soud v Brně, který rozhodnutí stěžovatele společně s předcházejícím rozhodnutím stavebního úřadu zrušil pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud totiž nesouhlasil s právním názorem stěžovatele a stavebního úřadu, že mohou o návrhu na zřízení věcného břemene rozhodnout pouze před zahájením stavby, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 66.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel, že krajský soud dle jeho názoru vybočil při přezkumu jeho rozhodnutí z mezí daných mu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť žalovaná rozhodnutí zrušil z jiných důvodů, než bylo požadováno. Rovněž je nutno zdůraznit, že dle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 12. 1993, č. j. 6 A 10/92 - 27, nelze z žádného ustanovení právního předpisu dovést subjektivní oprávnění na vyvlastnění. Tento závěr koresponduje i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 11/2003. Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť jeho odůvodnění obsahuje jen velmi kusou zmínku o právním názoru, kterým byl krajský soud při rozhodování veden, když nikterak nezdůvodnil, proč a na základě čeho by stavební úřad měl porušit čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru stěžovatele není stavební úřad vybaven kompetencí rozhodovat o zřízení věcného břemene podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích i poté, co byla stavba telekomunikačního zařízení postavena, resp. zahájena. Větu druhou ust. § 91 odst. 3 telekomunikačního zákona je dle stěžovatele nutno vykládat v kontextu věty první, tj. že stavební úřad může rozhodovat o vyvlastnění jen před zahájením stavby. V rámci stavby na cizím pozemku tak stavební úřad nemá žádné kompetence. Stěžovatel dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 67/2005. Dále ve vztahu k výroku o náhradě nákladů řízení tento přiznává účastníku řízení náhradu nákladů i za kasační stížnost, která byla zamítnuta. Stěžovatel nevidí důvod, proč by měl nést náklady na její vypracování. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil.

Účastník řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve podrobně rekapituluje dosavadní průběh sporu, když dále uvádí důvody, pro které nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti. Účastník řízení nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že krajský soud vybočil z mezí daných mu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. tím, že zrušil správní rozhodnutí z jiného než žalobou daného důvodu. Naopak se domnívá, že mu krajský soud dal plně za pravdu. Účastník řízení rovněž plně odmítá otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, když v odůvodnění rozsudku je jednoznačně vysloveno, že příslušným k vydání rozhodnutí v dané věci je stavební orgán, který není nikterak časově

omezen, resp. je povinen vydat rozhodnutí o zřízení věcného břemene bez ohledu na to, zda již byla realizace stavby zahájena či dokonce dokončena. Kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, stěžovatel i přes několikrát soudně potvrzený opačný názor, než který zastává on, dlouhodobě trvá na rigidním výkladu ust. § 91 odst. 3 telekomunikačního zákona. Účastník řízení proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a přiznání mu náhrady nákladů řízení, které mu vznikly.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) uzavře držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitele osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení.

Před vlastním hodnocením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že v obdobné věci (vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 67/2005) zaujal rozhodující senát na danou problematiku odlišné stanovisko než to, které bylo prezentováno v napadeném rozhodnutí krajského soudu a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 66, a proto předložil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Tento senát usnesením ze dne 20. 3. 2007, č. j. 7 As 67/2005 - 43, vyslovil, že „z ...ustanovení zákona o telekomunikacích vyplývá záměr zákonodárce usnadnit rozvoj veřejných telekomunikačních sítí tím, že jejich výstavba bude podrobena méně formální povolovací proceduře než stavební aktivity jiné. Z tohoto důvodu rovněž zákonodárce svěřil stavebním úřadům pravomoc, aby, pro případ nemožnosti zřídit věcné břemeno smlouvou, rozhodly při splnění předepsaných zákonných podmínek o omezení vlastnického práva k pozemku zřízením věcného břemene spočívajícího v povinnosti strpět vedení veřejné telekomunikační sítě ve prospěch držitele telekomunikační licence. ... V případě absence souhlasu vlastníka s položením vedení veřejné telekomunikační sítě tedy musí stavební úřad již v řízení o vydání územního rozhodnutí předběžně posoudit, zda jsou dány zákonem předepsané předpoklady pro zřízení věcného břemene ve prospěch držitele telekomunikační licence ve smyslu § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích. ... Ani z gramatického výkladu § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích nevyplývá, že by po položení vedení veřejné telekomunikační sítě nebylo možné rozhodnout o zřízení věcného břemene. Naopak, gramatickým výkladem tohoto ustanovení je třeba dojít k závěru, že předpokladem pro následné rozhodnutí stavebního úřadu o zřízení věcného břemene je nemožnost uzavřít před pokládkou vedení smlouvu o zřízení věcného břemene s vlastníkem pozemku. Je tedy vyloučeno, aby držitel telekomunikační licence položil vedení bez toho, aby jednal s vlastníkem pozemku (nebo o to alespoň usiloval způsobem, který lze po něm spravedlivě požadovat) a spoléhal na to, že položené vedení bude následně legalizováno rozhodnutím stavebního úřadu o zřízení věcného břemene. V takovém případě nedbalého přístupu ze strany držitele licence by stavební úřad musel návrh na zřízení věcného břemene zamítnout. ... Vázat pravomoc zřídit věcné břemeno k výkonu oprávnění zřídit a provozovat veřejnou telekomunikační síť jen na dobu do zahájení stavby se za těchto okolností nezdá racionální, když je zcela

nepochybné, že zřízením stavby vztahy mezi držitelem telekomunikační licence a vlastníkem nemovitostí, na níž se stavba nachází, vůbec nekončí. ... I možnost zřízení věcného břemene rozhodnutím stavebního úřadu až po položení vedení se jeví jako nezbytná, neboť v opačném případě by nebylo možno upravit poměry mezi držitelem telekomunikační licence, který bez příslušného oprávnění (ať již z jakéhokoli důvodu) vedení položil, a vlastníkem pozemku. ... Rozšířený senát tedy došel k závěru, že interpretace § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích odpovídající dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která neomezuje pravomoc stavebního úřadu zřídit věcné břemeno jen na žádosti podané před položením vedení veřejné telekomunikační sítě, odpovídá standardním výkladovým metodám jednoduchého práva a nadto je i konformní s ústavně zaručenými základními právy a svobodami. S ohledem na shora uvedené rozšířený senát neshledává důvody odchýlit se od dosavadní judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu.“

Devátý senát tedy zdůrazňuje, že je při výkladu problematiky nastolené předmětnou kasační stížností vázán názory vyjádřenými v usnesení rozšířeného senátu. Vzhledem ke shora uvedeným závěrům je nutno shledat nedůvodným úsudek stěžovatele týkající se jeho údajného nedostatku kompetence pro rozhodnutí o věcném břemenu poté, co byla stavba zahájena, a to z důvodů uvedených výše ve stručném přehledu usnesení rozšířeného senátu.

Pokud se týká další stížní námitky, a to vybočení krajského soudu z mezí daných mu ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., Nejvyšší správní soud v této otázce nesdílí názor stěžovatele. Ze žaloby (str. 2) jednoznačně vyplývá, že se žalobce (účastník řízení) domníval, že stěžovatel porušil svoji povinnost vyplývající z ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, když mimo jiné uvedl, že „časové hledisko není významné pro rozhodování stavebního úřadu o zřízení věcného břemene“. Jestliže pak krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele (a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu) mj. proto, že „zákonem svěřená kompetence úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán“ (str. 5 rozhodnutí), je zřejmé, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. neporušil. Pakliže v rozhodnutí vycházel z právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem, který danou problematiku hodnotí i z jiného úhlu pohledu, není v tomto možno spatřovat nezákonnost rozhodnutí jako takového. Tato stížní námitka je tak rovněž nedůvodná.

Shodně se lze vyjádřit i o další námitce stěžovatele poukazující na nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí krajského soudu, neboť z rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, z jakých podkladů soud vycházel, které úvahy vzal za základ svého právního názoru, v čem tento právní názor spočívá a jaká východiska jsou pro správní orgán při jeho novém rozhodování ve věci samé závazná.

Otázkou protiústavnosti názoru prezentovaného výše se ve svém rozhodnutí rovněž rozšířený senát zabýval s tím, že uvedl, že „rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se dále zabýval ústavněprávními souvislostmi posuzovaného případu, nastolenými předkládacím usnesením sedmého senátu, a zkoumal, zda dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a její výklad § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích je konformní s ústavně zaručenými základními právy a svobodami“, proto ani tato námitka nemohla uspět.

V poslední řadě stěžovatel nesouhlasí s výší nákladů řízení, které mu krajský soud stanovil uhradit účastníkovi řízení. Z rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že stěžovatel má uhradit 8725 Kč, a to rovněž jako náhradu nákladů za podání kasační stížnosti účastníkem řízení (která však byla zamítnuta). V odůvodnění tohoto výroku soud uvedl,

že je tomu tak proto, že rozhodnutí o kasační stížnosti bylo posléze zrušeno zvláštním senátem zřízeným pro rozhodování kompetenčních sporů, a proto analogicky použil ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. S tímto názorem nelze než souhlasit, neboť je nutno zdůraznit smysl ustanovení o náhradě nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů řízení tomu z účastníků řízení, který měl ve věci plný úspěch. Že účastník řízení byl úspěšným až na základě následného rozhodnutí kompetenčního senátu a že právně byla jeho kasační stížnost zamítnuta, není v této chvíli relevantní, neboť není možno stavět gramatický výklad nad smysl zákona. Vzhledem k okolnosti, že je nesporné, že účastník řízení náklady skutečně vynaložil, byl postup krajského soudu zcela v souladu s úpravou náhrady nákladů řízení v soudním řádu správním.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníku řízení, který v řízení úspěšný byl, byla přiznána náhrada nákladů řízení podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože uvedený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka této daně činí 456 Kč. Právnímu zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2856 Kč. Tato částka bude uhrazena stěžovatelem účastníkovi řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu